

liggende, hvor det i høj Grad gjaldt om at gaa forsigtigt til Værks for ikke at gribe forstyrrende ind i betydningsfulde Virksomheder samtidig med, at man dog vilde sikre deres Eksistens og sikre deres Publikum. Jeg minder om, at de Lovforslag, som fremgik af Kommissionens Betænkning, og som ganske sikkert tør betegnes som ikke tilfredsstillende — en Betegnelse, som jeg tror, man saa godt som fra alle Sider har været enig om at give dem —, var Udtryk for et Forsøg, der er gjort, paa at bringe stærkt modstridende Interesser til at forliges, et Forsøg paa at fremkomme med Forslag om Midler til Forebyggelse af f. Eks. Bedragerier, i et Omfang, hvor det i Virkeligheden ikke lader sig gøre, og endelig led de meget stærkt under den Uklarhed, der gennem mange Aar har hersket om, hvori Forskellen mellem Sparekasser og Bank burde bestaa. Ved Fremlæggelsen udtalte jeg i høj Grad min Anerkendelse af den Klarhed, der paa dette afgørende Punkt er opnaaet ved Landstingets Behandling af Forslaget i Fjor. Jeg mener, at det i høj Grad er lykkedes gennem den der givne Definition af de to Arter af Pengeinstitutter at faa den naturlige Forskel mellem dem slaaet fast. Der er her i Dag gjort opmærksom paa, at denne Definition muligvis er lidt for snæver i Udtrykkene, og jeg skal ikke ganske benægte denne Mulighed. Det er nok muligt, at man i sin Iver efter Klarhed har været en Smule for striks i den Begrænsning, der ligger i Udtrykkene. Hvis det er muligt at finde andre Udtryk, som dog ikke falder udenfor, hvad der er ment med Lovforslagets Bestemmelser, vil jeg naturligvis meget gerne være med til at sætte saadanne Udtryk ind.

Men naar jeg henviser til de Vanskeligheder, der har været forbundne med at komme igennem dette forberedende Arbejde, tror jeg, at det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds ikke bør bebrejde mig, at jeg paa ny tillader mig at ulejlige det høje Landsting med en Bearbejdelse af dette Sparekasselovforslag, thi jeg har gjort det ud fra en Fornemmelse af, at man i Landstinget selv har haft en Følelse af, at man paa et eller andet Punkt egentlig nok kunde ønske at være naaet videre, uden at det dog er lykkedes. Der tænker jeg navnlig paa de Bestemmelser i Lovforslaget, som omhandler de selvsupplerende Sparekassebestyrelser. Det er dog vistnok ikke saaledes, at man i Landstingets Bearbejdelse af Sagen har været klar paa,

at der ikke burde tilvejebringes en Repræsentation for de selvsupplerende Sparekassebestyrelser, hvis det var muligt, selv om den turde jeg maaske tilføje, til en Begyndelse fik en noget kunstig Konstruktion. Det er dog vist mere rigtigt at sige, at man ikke har fundet tilstrækkelig Føje til at gribe ind i Organisationen af disse Sparekasser, fordi man ikke med Sikkerhed kunde sætte Fingeren paa noget ømt Punkt og med Sikkerhed paavise, hvor der er noget galt. Det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (Hey) har ganske Ret i, at det kniber noget med Motiveringen af denne gennemgribende Foranstaltning. Det kniber ogsaa for mit Vedkommende noget med at give denne Motivering, ikke blot i Lovforslaget, men ogsaa rent personlig. Det ærede 5te Medlem for 6te Kreds gjorde mig den Ære at oplæse en Del af min Motivering. Jeg maa dog sige, at jeg synes nu ikke, det var den bedste Del af min Motivering, men jeg skal naturligvis ikke forlange at faa hele min Tale repeteret her.

Men jeg kommer derved over til til lige at modsige det ærede 5te Medlem for 6te Kreds noget med Hensyn til hans Betragtninger over Sparekassernes Karakter. Jeg kan nemlig paa det Punkt aldeles ikke følge det ærede Medlem, naar han havde saa meget imod Sparekassernes Karakter af Laanekasser. Det er min Overbevisning, at Sparekasserne paa dette Omraade har haft en ganske overordentlig betydningsfuld Mission at udføre. Det er ogsaa min Mening, at de fremdeles har en saadan meget betydningsfuld Mission at udføre gennem deres Udlaansvirksomhed, og der er saa meget mindre Grund til at forhindre Sparekasserne i fremdeles at udfolde denne Virksomhed, som det Hensyn, der for det ærede 5te Medlem for 6te Kreds var saa afgørende, Hensynet til Sparernes Sikkerhed, egentlig ikke kan bringes i Marken i dette Forhold. De Tab, som Sparekasser har lidt, eller rettere, de Tab, som Sparere har lidt, har de saa godt som aldrig lidt paa Grund af usolid Pengeanbringelse. Der har saa godt som altid foreligget uberettiget Disposition over Midlerne fra Ledernes Side, og navnlig har det jo været saaledes i de mere kompromitterende Tilfælde. Paa det Punkt maa jeg altsaa ganske tage Afstand fra det ærede Medlem. Men det synes ogsaa, som om det ærede Medlem overhovedet havde opgivet alt Haab i saa Henseende, saa Skuffelsen kan neppe være stor. Men noget andet er det, at det Selvstyre, som Sparekasserne